

Об'єктивна матуся

Петро Ребро

— Чого це так, кумасю,
Засумували ви?
— Та діти все, Парасю,
Не йдуть із голови.

Я сльози ллю рікою:
Така мені напасть.
— Що-небудь із дочкою?
— Та з нею все гаразд.

Попався їй на щастя
Не чоловік, а скарб.
Не дасть пилинці впасти.
Омельків Полікарп!

Повірте, ангел суший —
Покірний, як теля,
До того ж непитущий
І добре заробля.

Із донечки моєї
Не зводить він очей.
Він молиться на неї,
Недосипа ночей.

А як оберігає —
Неначе маків цвіт!
Вона іще дрімає —
Він схопиться чуть світ.

І снідати готує,
І на базар іде,
І діточок годує,
І миє і т. д.

Буває, на хвилину
Заскочить на обід,

Але і не спочине
І не поїсть як слід:

То розтопляє грубку,
То солить огірки,
То крутить м'ясорубку,
То штопа повзунки...

Увечері додому
Швиденько прибіжить,
То в ліжку моя доня,
Мов лялечка, лежить —

Журнали мод читає
Чи слухає приймач,
А він — не присідає,
Гасає, мов циркач:

То шиє щось, то в'яже,
То гладить пелюшки,
То він пере, то маже,
То ліпить пиріжки...

Вечерю носить в ліжку,
Мов панночці якій,
А потім миє ніжки
(Їй-богу, правда) їй.

Вона уже дрімає —
Мур-мур, мов кошеня —
А він підлогу драє
Чи тісто учиня...

Розквітла, наче рожка,
За ним дочка моя.
Любуюсь — і не можу
Налюбуватись я.

— Виходить, щось із сином?
— О так, це мій Пилип —
Сердешненька дитина —

По самі вуха влип.

Це Христина дівиця
Вкрутила. Ой яга!
Він — хатня робітниця,
Він їй не муж — слуга!

Став смирним, як овечка,
У рот їй загляда,
А скаже він словечко,
То хоч тікай. Біда!

Вірьовки в'є з хлопчини,
Ледача ж — просто страх!
Вона ще спить в перинах,
А він вже на ногах —

І снідати готує,
І на базар іде,
І діточок годує,
І миє і т. д.

Буває, на хвилину
Заскочить на обід,
Але і не спочине
І не поїсть як слід:

То розтопляє грубку,
То солить огірки,
То крутить м'ясорубку,
То штопа повзунки...

Увечері ізнову
З роботи прибіжить,
То жінка, мов корова,
На подушках лежить,

Журнали мод читає
Чи слухає приймач,
А він не присідає,
Гасає, мов циркач:

То шиє щось, то в'яже,
То гладить пелюшки,
То він пере, то маже,
То ліпить пиріжки...

Вечерю носить в ліжку,
Мов барині якій,
А потім миє ніжки
(Тьху, аж противно) їй.

Вона уже дрімає,
Хропе, як та свиня,
А він підлогу драє
Чи тісто учиня...

Вже став худий, горбатий
І синій, наче мрець.
Вона ж у двері хати
Не влезить, хай їй грець!

.....

В кінці сказать беруся,
До чого тут мораль:
Мені не так матусю,
Як бідних хлопців жаль!